

НОВА ЗОРЯ

УКРАЇНСЬКИЙ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКИЙ ЧАСОПИС

Видання Івано-Франківської Архієпархії УГКЦ. Засноване 7 січня 1926 р. Б. Блаженним мучеником єпископом Григорієм Хомишиним.
Відновлене 27 березня 1991 р. Б. ісповідником віри єпископом Софроном Дмитерком ЧСВВ

★ Колонка редактора

«СПРАВЖНИЙ ПІСТ — ЦЕ ЗДЕРЖЛИВІСТЬ ЯЗИКА»

В часі Великого Посту роздумуємо над словами св. Василя Великого про піст, справжність якого полягає у «віддаленні від себе зла, у здержливості язика, у стриманості себе від гніву та у здавленні в собі лихих пожадань, обмови, брехні, кривоприсяги». Ми, як християни, зазвичай постановляємо собі постити по-справжньому і сьогодні роздумуємо над тим, як важливо у часі посту стримувати свій язик. Знаємо бо з життєвого досвіду та з численних прикладів, що можна виглядати дуже побожними і часто ходити до церкви, не їсти м'яса, а в той час «пожирати» ближнього свого, не стримуючи власного язика. А язик, як читаємо у Святому Письмі, то такий член, якого дуже важко вгамувати і «ним ми благословляємо Господа й Отця і ним кленемо людей, що створені на подобу Божу» (Як. 3, 6). Отже, час посту — це час контролю над нашим язиком і над всім тим, що говоримо.

Господь дав людині різні члени тіла і кожен член служить для добра, однак людина може використовувати ті члени тіла і для зла, бо ж людина — істота свободна: як бажає, так і чинить. Так само є і з язиком, який Бог дав людині, щоб вона спілкувалася зі своїми ближніми, прославляла Господа своїми молитвами та піснями, голосила слово Боже. Але людина тим же самим язиком здатна і грішити: обманювати, говорити погані слова, тобто матюкатися, проклинати, осуджувати і обмовляти, ображати ближнього в очі чи позаочі. Апостол Петро каже: «Улюблені, хто хоче життя любити й бачити дні добрі, хай береже язик від лихого, уста від слів лукавих» і «Очі Господні на праведних, і його вуха звернені до їхньої молитви, обличчя ж Господнє проти тих, які лихо діють» (1 Пт. 3, 10.12).

Закінчення на стор. 2

Великий Піст очима наших дітей

«Устами немовлят та ссущих ти вчинив собі похвалу» (Мт. 21.16)

«Мама мені розповідала, що у піст потрібно робити більше добрих справ. В магазині я бачив скриньку, на якій була фотографія сумного хлопчика. Мама мені пояснила, що у нього немає батьків, отож ніхто не дає йому грошей на щось солоденьке. Тому в часі цього Великого Посту я відмовлюся від шоколадок, а заощаджені гроші покладу до скриньки цього хлопчика», — Марко, 9 років, м. Івано-Франківськ.

«Боже, у цьому Пості хочу попросити пробачення за те, що я бив маленьких діток, говорив неправду батькам, казав погані слова. Я знаю, що всі ці мої вчинки завдають Тобі багато болю на Хресті. Пробач», — Руслан, 13 років, м. Івано-Франківськ.

ДІТИ — БАТЬКАМ

Простота і щирість дитячих сердець спроможні вказати болючі місця в нас, які ми б хотіли приховати. Немов у дзеркалі, в цих дитячих словах відбиваються наші вади, слабкі сторони дорослого світу.

— Не кричіть на нас; не обманюйте; дотримуйтеся обіцянок; не сердьтеся через роботу; ходіть до церкви; не будьте злими; не сваріть нас за оцінки; не сидіть перед телевізором; грайтеся з нами; не затримуйтеся на роботі.

Можливо, варто прислухатися...

Єпископи УГКЦ:

«Справжня свобода передбачає відповідальність, передусім — перед Богом, а відтак — перед власним народом».

Продовження на стор. 2

Українська Греко-Католицька Церква

з а к л и к а є
в ш а н у в а т и
п а м'я т ь н е-
н а р о д ж е-
н и х д і т е й.

Продовження
на стор. 2

Цей тиждень в подіях

3 березня 1876 р.

народився Владика Йосафат Коциловський, Єпископ Перемиський. Блаженний Владика Йосафат становить частину великого лику свідків віри, які протягом кривавого ХХ-го століття заплатили найвищу ціну крові за вірність Христові та Його Церкві.

3 березня

Згідно з рішеннями Синоду УГКЦ щороку у другу суботу Великого Посту відзначається День пам'яті абортованих дітей. Цього року цей день припадає на 3 березня.

4 березня 1815 р.

у с. Явірник Руський (Польща) народився український композитор, хоровий диригент, священик ГКЦ, громадський діяч о. Михайло Вербицький.

4 березня 1949 р.

у районному містечку Кіцмань Чернівецької області народився неперевершений український композитор, поет та виконавець Володимир Івасюк.

Заповіді Божі

Не заздри...

стор. 3

Золоті думки

Про виховання дітей

стор. 4

За життя!

Аборт: чи маємо право звинувачувати в ньому лише жінку?

стор. 6

Корисно знати

Як обрати сімейного лікаря?

стор. 7

★ Колонка редактора

Закінчення. Початок на стор. 1

Правдивий піст включає в себе практику любові до Бога і до ближніх, тобто виконання Божих заповідей і ставлення з повагою й пошаною до своїх ближніх. Святіший Отець Папа Франциск в одній зі своїх проповідей застерігає вірних перед небезпекою вдаваного, тобто неправдивого посту, що супроводжується погорджуванням іншими людьми, допускаючи сварки і непорозуміння, непривітне ставлення до інших.

Як часто можна почути в наших родинах та місцях праці чи навчання матюки, погані слова, інколи — й прокльони. Багато робітників на будовах і місцях праці матюкаються дуже сильно. А це — чиїсь сини, чоловіки і батьки. Інколи це можна почути на вулиці навіть від дівчат. Ця звичка неначе укоренилася в нашому народі і чимало осіб на це навіть не звертають уваги. Інколи матюкаються наші вірні — ті, які ходять до храму, ті, які носять вишиванки і називають себе патріотами своєї Батьківщини, кажуть, що люблять Україну, а своїми устами безчестять нашу землю і Господа проганяють від себе.

Не стримують язика й ті, хто чинить гріх обмови, осуду і очорнення. Інколи люди не помічають, як вони грішать, а інколи — й оправдовуються, мовляв, «та ж я кажу правду». Скільки обмов у наших домах, у наших місцях праці чи навчання, у наших автобусах! Це може статися навіть і в церкві, куди кожна людина йде, щоб стати перед Господом, а не об'єктом різних балачок чи осудів. Скільки людей бере на себе відповідальність виносити осуд ближнім, інколи — навіть священикам та єпископам. Але кожен гріх язика — раниць, вбиває, принижує, «з'їдає» свого ближнього, а тим самим і себе ставить на місце фарисея, який перед Господом почав себе вивищувати і за це його молитва не була прийнята: «Боже, я дякую Тобі, що я не такий, як інші люди — грабіжники, неправедні, перелюбці, або як оцеї митар» (Лк. 18, 11). Цей фарисей є образом кожної людини, яка грішить осудом, обмовою, очорненням, де б та людина не знаходилася — вдома, на роботі чи навчання, розмовляючи по телефону чи просто спілкуючись з друзями, або викладаючи свої думки в інтернеті. Апостол Павло прямо каже: «Жадне погане слово нехай не виходить з уст ваших, а лише гарне, що може в потребі повчити, і щоб це вийшло на користь тим, які чують його» (Еф. 4, 29).

Ми знаємо таку приказку: «Хто інших обмовляє, той має злого духа на язичі, а хто слухає обмови, має злого духа у вусі». Тому, дорогі і боголюбиві християни, користаймо час посту, щоб контролювати наш язик, чи часом він не стає інструментом диявола — чи він не бреше, не осуджує, не обмовляє, не очорнює, не проклинає, не матюкається? Бо Господь у часі прийняття таїнств Хрещення і Миропомазання благословив наші уста, щоб вони Бога прославляли. Тож будьмо людьми благословення — говорімо благі слова і стримуймо язик наш від всякого зла.

о. Йосафат БОЙКО, ВС

★ Голос Церкви

Папа Франциск: Просімо благодаті сорому й не осуджуймо інших

Не судить і не будете суджені.

Під час проповіді в каплиці «Дому святої Марти» у понеділок, 26 лютого 2018 р., Папа Франциск наполегливо повторив ці Ісусові слова. У період Великого Посту Церква запрошує всіх вірних до оновлення, пам'ятаючи про те, що ніхто не зможе уникнути Божого суду — особистого й загального. В цій перспективі варто задуматися над нашими взаєминами з Богом і ближнім.

Щодо ближніх, Господь закликає нас не судити. Більше того — прощати. Як зауважив Святіший Отець, кожен з нас може подумати: «Я ніколи не суджу. Я ж не працюю суддею». Слід, натомість, проаналізувати свої настановлення. «Як же часто, — підкреслив він, — темою наших розмов є оцінювання інших», що вони, мовляв, неправильно поводяться.

«Під час зустрічей, які проводимо, під час обіду, під час інших справ,

що тривають, наприклад, дві години: скільки часу, скільки хвилин протягом цих двох годин були витрачені, щоб осуджувати інших? Мовляв, той такий, а той не такий?» — запитав проповідник, заохочуючи, натомість, бути «милосердними, як Отець небесний милосердний», а також «великодушними», пам'ятаючи про те, що якою мірою міряємо, такою і нам буде відміряно. Тож отримаємо «повноту великодушності Господа», якщо самі будемо «сповнені милосердям, не осуджуючи».

Другим заохоченням є бути покірними перед Богом, визнаючи себе грішниками. «Ми знаємо, — зауважив Папа, — що Божою справедливістю є милосердя. Але слід повторювати: Тобі належить справедливість, а нам — сором. І коли Божа справедливість зустрічається з нашим соро-

мом, там є прощення. Чи вірю, що я прогрішився перед Господом? Чи вірю в те, що Господь є справедливим? Чи вірю в те, що Він — милосердний? Чи соромлюся перед Богом того, що я є грішником? Ось так просто: Тобі — справедливість, а мені — сором».

Вказавши на те, що людей, які чинять зло, в деяких мовах називають «безсоромними», Святіший Отець зазначив, що слід просити про ласку сорому, бо «сором — це велика благодать». «Отож, запам'ятаймо: в ставленні до ближнього варто не забувати, що мірою того, як суджу, так і мене будуть судити, я не повинен осуджувати. А якщо щось кажу про іншого, то варто це чинити великодушно, з великим милосердям. А стаючи перед Богом, суттєвим є цей діалог: Тобі — справедливість, мені — сором».

Радіо Ватикану.

★ Офіційно!

Справжня свобода передбачає відповідальність

Поняття свободи містить у собі дві складові: свободу від гніту, поневолення, пригноблення, визиску та позбавлення прав, а також свободу до вільного самовизначення, свободного вибору власної дороги розвитку, безперешкодного втілення в життя дарів і талантів окремих осіб та всього суспільства.

Про це йдеться у Посланні Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архієпископства УГКЦ з нагоди сторіччя відновлення української державності.

«Тривалі національно-визвольні змагання нашого народу незмінно супроводжувалися великим прагненням звільнитися від різного роду чужинецьких поневолень і здобути право свободно вирішувати долю власної країни, власного народу та власної родини і таким чином реалізовувати у своєму житті дар свободи, який людина і на-

роди отримують від свого Творця», — пояснюють єпископи УГКЦ.

Утім, свободу не слід у жодному разі плутати зі сваволею чи беззаконням. Справжня свобода, переконані владики, передбачає відповідальність, передусім — перед Богом, а відтак — перед власним сумлінням і народом, якого ми є вихідцями і до якого маємо привілей належати.

«Ми, віруючі люди, розуміємо і віримо, що справжня свобода виростає з Божої волі і будується на дотриманні Божого закону. Слушно зауважував свого часу Блаженніший Любомир: «Господь створив нас вільними. Ніхто так не шанує нашої свободи, як Бог. Але ми не маємо відваги бути вільними. Бо бути вільним — означає бути відповідальним». Тому свободи слід учитися, щодня її утверджувати в собі, щоб не потрапити в кормигу гріха і пристрастей, які засліплюють, обмежують,

поневолюють людину і народи!» — наголошують автори Послання.

Вони зазначають, що справжня свобода гарантує перемогу і нездоланність людини та народу перед лицем тиранії і поневолень. Про це також влучно висловився Блаженніший Любомир: «Влада боїться свободи в серцях набагато більше, ніж голодного бунту. Бо голодного можна купити, а вільного — тільки вбити».

«Сьогодні наш народ з великою самопожертвою обстоює власну свободу і гідність. Однак ми повинні пам'ятати, що першим тереном, на якому слід виборювати та утверджувати справжню свободу, є простір людського духу, відкритого до божественної правди і готового з довірою користися спасенням Божою волі. Для віруючої людини дорогою до справжньої свободи є дорога Заповідей Божих».

Департамент інформації УГКЦ

★ З життя Церкви

УГКЦ закликає вшанувати пам'ять ненароджених дітей

У другу суботу Великого Посту, 3 березня 2018 року, Українська Греко-Католицька Церква вшановує пам'ять абортіваних дітей (відповідно до затвердженої Синодом УГКЦ Програми протидії вчиненню абортів). У цей день о 15:00 в усіх (архі-) єпархіях нашої Церкви відбудеться спільна молитва Вервиці за збереження життя.

Мета такої ініціативи — об'єднати душпастирів та вірних у спільній молитві за дітей, втрачених через аборт і за припинення абортів.

«На сьогоднішній день цінність людського життя, яке перебуває у материнському лоні, є непевним та навіть затемненим. Адже його вартість є в центрі багатьох дискусій, які, однак, не можуть знайти свого вирішення і дотепер. Поряд із тим, що світова спільнота у більшості своїх конституцій схвалила право на життя (яке є правом серед усіх прав) право на життя людського ембріона, більшість людей свідомо не обговорюють чи, більше того, цього права не визнають. Про це свідчать мільйони абортів кожного року по всьому світі, маніпуляції над людськими ембріонами, використання їх у експериментальних, наукових

чи навіть косметичних цілях, а також через знищення ураженою патологією ембріонів», — йдеться у Зверненні з нагоди Дня пам'яті абортіваних дітей Комісії УГКЦ у справах душпастирства охорони здоров'я.

«Загроза життю переслідує людину на всіх етапах — від зачаття до старості. Життя можуть перервати в лоні матері, в палаті новонароджених, у дитячому будинку, в пробірці — і все це зветься науковим прогресом. Імена цих злочинів проти життя: аборт, евтаназія, контрацепція, пренатальна діагностика, яка веде до еugenічного абортів, інфантицид, абортні препарати. У зв'язку з фармацевтичним прогресом аборт вже не став навіть справою між жінкою і лікарем, а лише справою між жінкою та її аптекою», — наголошується у Зверненні.

Отож, щоб не виникало подібних «гострих» проблем і питань, ми маємо не забувати про Божу заповідь, яка гучно до нас промовляє: «Не вбий!». Ми повинні поважати життя, яке дає Всевишній, і пам'ятати про те, що не нам його забирати. Тож Церква мусить нагадувати нам про це та охороняти нас від цього тяжкого гріха — позбавляти життя ненароджену дитину!

Тому в час Великого Посту просімо у Господа Бога прощення за усіх невинно убитих ненароджених дітей та примирімося з абортіваними дітьми. Хай Всемиловичий Господь змилосердиться над нами, нашими матерями і батьками, поколіннями, над нашим народом та нашою державою, і дарує вічний спокій біля Себе невинно убитим ненародженим дітям!

Департамент інформації УГКЦ.

★ Заповіді Божі

Не заздри...

Не жадай дому ближнього твого, не жадай жони ближнього твого, ані раба його, ані рабині його, ані вола його, ані осла його, ані всякої худоби його, ані всього, що у ближнього твого.

Гріх проти десятої заповіді називається заздрістю. Це одна з найбільш руйнівних для щастя людини рис. Це смуток з приводу чужого добра. Це жахливе відчуття, воно забирає сили і паралізує рух вперед. Монтеск'є каже, що заздрісник – сам собі ворог, тому що страждає від зла, створеного ним самим. З усіх далеко не найкращих рис, які притаманні людям, Господь виділив саме заздрісті в окрему заповідь. Одну з десятих! Не з 20 чи 50 заповідей. Задумаймося, наскільки важливим є вміння людей не заздрити.

Часом я дуже гостро відчуваю і практично переконана, що заповіді, які ми сприймаємо наче наш обов'язок перед іншими людьми, насправді є *потайним ключем до нашого власного щастя і благополуччя*. Усе хороше, що робимо нашим ближнім, ми робимо в першу чергу собі і, відповідно, завдаючи шкоди людям, шкодимо собі. Чому ж так тяжко часом побороти заздрість, тим більше, що ми ніколи не можемо бути впевнені в тому, що обставини людини, якій ми заздримо, справді є такими, як нам здається.

Дозвольте поділитися з вами деякими думками з мого власного досвіду. Завдяки Господеві я не відчуваю гіркоти заздріснів уже довгий період життя і хочу сказати вам, що з того часу в душі стало спокійно і затишно.

Я просто зрозуміла, що більшість речей, за якими жнуть люди, на моє відчуття щастливості ніяк не впливають. Можливо, комусь це буде схоже на байдужість, але мені й це байдуже, бо надто довго я зважала на те, хто що скаже і подумає.

Погляньмо довкола. Все може бути насправді так, чому б хотілося по-доброму позаздрити. Але чи в цьому випадку не достатньо просто порадити за наших ближніх, а може і промовити молитву: «Боже, я радію за Василя, Петра чи Марію. Ти їх поблагословив. Радіючи їхньому успіху, благаю Тебе, Боже, коли прийде на це повнота часу, поблагослови і мене необхідним для мене здобутком».

Але буває ще й таке: те, чому ми заздримо, виглядає по-одному, а насправді все є по-іншому. Заздрячи

таким людям, чи не запрошуємо ми до себе і приховану сторону їхнього життя?

- Ось йде жінка у дорогій шубі. Чи варто їй заздрити? Адаже ви не знаєте, чи хотіли б бути на її місці в розкішній шубі і розбитим зрадою чоловіка серцем.

- Чоловік з повними сумками на ринку колись був для мене об'єктом заздріснів. Ще б пак, жінка вдома собі сидить, а він все готове додому принесе. Та з часом я зрозуміла, що дружини таких чоловіків часто просто доступу до грошей не мають і розпоряджатися ними не мають права. Звісно, це стосується не усіх. Але хіба ми можемо знати, хто є хто?

- Поїздка знайомої на курорт – теж не привід до заздріснів. Коли я працювала в туристичному агентстві, сама була свідком того, як чоловік, провівши дружину на один курорт відпочивати, наступним автобусом від'їжджав з коханкою на інший.

- Не заздріть «галантності» чоловіка подруги, який на людях цілує їй руки, бо ви не знаєте, яким хамом він може бути вдома, коли ніхто не бачить.

- Величезні подарунки і квіти в руках дівчаток-красунь – це не гарантія, що їх обранець з таким самим завзяттям вносить сміття і готуватиме їй чай, коли вони одружаться.

- Нарощені вії, волосся і нігті, вищипані брови і тату. Обличчя з макіяжем, без якого людину важко було б упізнати. Красуня. Не заздри їй, бо не знаєш, що маскується під тональним

кремом — депресія, комплекси чи прагнення щось довести.

Таких прикладів багато. Кожен з нас живе так, як може, як знає. Усі ми прагнемо схожих речей. Усі прагнемо бути щасливими, багатими, здоровими, коханими, успішними... Не завжди усе складається так, як хочемо, але ж у тому й сенс бути християнами, віруючими людьми! У гіркі хвилини розчарувань, коли серце стискає сум, а у голові снує думка: «За що?», спитаймо себе краще: «Для чого?». Швидше за все ви не знайдете відповіді на це питання і тоді є лише одне, останнє, істинне, непомильне рішення — довіритися Богові. Одного дня, колись, поглянувши Йому в очі, ви знатимете усі відповіді, і я переконана, що тоді, знаючи істину, ви визнаєте, що не обрали б собі іншого шляху для спасіння.

А поки що, якщо прагнете чогось, якщо не вистачає для щастя якихось речей, не заздріть, адже є кращий шлях. Він нелегкий і часом некомфортний, але правильний: дійте! Беріть на себе відповідальність, довіртеся Богові і вперед! Лише пам'ятайте — не порівнюйте своє щастя і своє нещастя з обставинами інших людей. Кожному своє.

Якщо усе, що ви прочитали, здається вам непереконливим, це ваша справа, просто пам'ятайте, що заздрісті шкодять лише вам. Заздрістю ви самі собі, наче щитом, блокуєте надходження добра у своє життя. Хіба воно того варте?

Наталія ЗАБИЛА

★ На життєвих перехрестях

У всьому покладаючись на Бога...

Серед 88 калуських жінок, яким присвоєне почесне звання «Мати-героїня», — учасниця хору УГКЦ Стрітення Господнього (о. Михайло Бойчук), що в Підгірках, Людмила Машталір. Офіційно матір'ю-героїнею пані Людмила стала в 44 роки, а для близьких знайомих вона — давно є нею. Адаже народила й виховує шістьох дітей: четверо синів і дві доньки. Має вже й дворічного внука.

При зустрічі я побачила привітну, красиву, молоду, доглянуту, впевнену в собі жінку. Як все встигає?.. Із розмови розумію, що саме допомагає їй у житті. Пані Людмила у всьому покладається на Бога. Віру, впевненість черпає в щоденній спільній молитві, яку запровадила вдома, у церкві в Підгірках, а також — у святих місцях: як на рідній землі, так і за кордоном. Двічі була як паломник в Ізраїлі. До речі, в Кані Галилейській відбулося підтвердження її шлюбу з чоловіком.

— Мене спасає віра. Я ніколи не покидала церкву, — відразу відповіла на мій багатозначний погляд. — Мала дуже хорошого наставника — сусіда Омеляна Пітулея, який вів мене до Першого Причастя до о. Михайла Бігуна. А потім у Підгірках постійно, навіть при вагітності, ходила до храму. Рідко хто з моїх знайомих знає, що в мене шестеро дітей. Прикро те, що сьогодні люди якось дивно сприймають таке материнство. Багато хто запитує, чи то мої діти, чи прийомні. Ще

й перепитують: ти сама народила? Споконвіку жінка народжувала дітей, тішилася ними й дякувала Богу.

То все згори, — впевнена вона: — Бог дав мені хорошого чоловіка. І Господь мене випробовує, чи я захочу прийняти те, що Він посилає. Чи не відмовлюся. Коли я дізналася про шосту дитину, в голові все переверталось... Але витерпіла, пережила, прийняла...

Хороший у пані Людмили — то її другий чоловік. Народивши сина й доньку від першого шлюбу, 26-річна жінка після розлучення залишилася з ними без житла. Тому повернулася до батьків у Підгірки. І саме там зустрілася з батьком ще чотирьох її дітей.

— На перше побачення з нинішнім чоловіком я прийшла з донькою, щоб він знав, що для мене діти — це дуже важливо, — згадує пані Людмила. — І він тоді відповів мені, що це його влаштовує. Роман у всьому мені допомагає. В нашій сім'ї таких понять, як чоловіча й жіноча робота, не існує. Ми все робимо разом. Ми звикли до великих сімей, бо в чоловіка вдома було четверо дітей, і я теж з багато-дітної сім'ї.

Старші діти Машталірів уже дорослі. А четверо — ще школярі. Тепер пані Людмила поєднує свої домашні обов'язки із вчительською працею, а протягом шістнадцяти років була

вдома і матір'ю, і вчителькою одночасно. Пані Людмила виховує своїх дітей і як християн, і як справжніх українців.

А ще на її життєвому шляху час від часу зустрічаються люди, яких вона з Божою допомогою скеровує на правильний шлях.

— Яюсь, гуляючи зі своїм маленьким, — розповіла пані Людмила, — зустріла молоду жінку, з якою одночасно були в пологовому будинку. Вона спішила... на аборт. Я її зупинила й зуміла переконати цього не робити. У неї народилася донечка. Коли через років три помер чоловік цієї жінки, саме ця дівчинка стала надією й розрадою для матері... Звертаюся до всієї молоді: Боже борони робити аборт. Бог дає дитину і дасть можливість її виховувати. Господь допоможе вийти з будь-якої складної ситуації.

Був у житті пані Людмили й випадок, про який завжди хотіла розповісти широкому загалу, щоб ще раз наголосити на силі молитви:

— Перебуваючи свого часу в калуській лікарні, я проходила коридором. Через вікно в дверях однієї з палат — справжній переполох: біля пошинілої під крапельницею дитини рідні голосять із відчаєм, а лікарі тільки розводять руками... Я побігла в свою палату, вхопила молитовники до святого апостола Юди-Таддея й до священномученика Миколая Чарнецького (вони завжди зі мною). Дала один у руки матері тієї дитини, інший — бабусі й сказала: «Моліться...». Вклякли обидві... І Бог почув їхні молитви: сталося диво — дитина повернулася до життя...

Дарія ОНИСЬКІВ,
м. Калуш

★ Пам'ять

Бути людиною

У Патріаршому соборі Воскресіння Христового в Києві відзначили 85-річчя з дня народження світлої пам'яті Блаженнішого Любомира Гузара.

Спершу в крипті, де похований Блаженніший Любомир, помолилися Панахиду, яку очолив Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав.

Потім у храмі відбувся духовний вечір пам'яті під назвою «Мрія здійснилася». Ведучі під супровід класичної музики розповідали історію життя Блаженнішого Любомира з його власних спогадів, а також історію його родини.

Організатором вечора стала спільнота «Покоління Любомира», учасники якої носять знак у вигляді сердечка.

У своєму слові Предстоятель Церкви відзначив, що «у такий родинний, теплий спосіб серед холодної київської

вечірньої погоди ми зійшлися до нашого батька Блаженнішого Любомира, щоб його привітати з днем народження». А сьогоднішній вечір пам'яті є нагодою ще раз зустрітися з ним і висловити йому нашу шану і синівську любов.

«Пригадую, — розповів Глава УГКЦ, — як одного разу Блаженнішого Любомира спитали, що він хотів би сказати багатим людям. Він просто відповів: «Я би хотів їм побажати більше ходити на похорони». Можна сказати, що хто приходить сьогодні туди, де спочиває Блаженніший Любомир, стає справді багатим. Бо зустрічає в його особі вічну мудрість та вічну людяність і доброту».

Глава УГКЦ пригадав, як Блаженніший Любомир любив молодь... «Усі свої ювілеї він хотів святкувати саме з молоддю. Пригадую, я ще був віце-ректором Львівської духовної семінарії. Ми тоді приїхали до Києва святкувати його 75-літній ювілей. Святкування було дуже урочисте. Був президент, інші достойники... Мене тоді вразили його слова: «Ви так сьогодні мене всі гарно вітаєте... Але я вже трошки старший чоловік і маю право бути диваком. Знаєте, не з вами я хочу святкувати свій ювілей, а з українською молоддю». Я дуже дякую всім вам, бо не бачу тут старих людей. Тут зібралася сама молодь, незалежно від того, скільки нам сьогодні є років. Блаженніший Любомир тішиться нашою присутністю», — сказав Глава Церкви.

Особливо Предстоятель подякував «Покоління Любомира». «Ви плачете не тільки пам'ять про Любомира, а й реально втілюєте в життя все те, чим він жив сам. Знаю, що вашим гаслом є кредо Блаженнішого Любомира

«Бути людиною», — звернувся він до молодих людей.

Архієрей відзначив, що всі ближчі співпрацівники світлої пам'яті Блаженнішого Любомира знають, що коли відбувалася якась подія в Церкві, зокрема, де він брав участь, навіть коли просто говорив слово, то завжди себе запитував: «Як те, що я роблю зараз, допоможе нам стати кращими?»

«Я б хотів побажати від імені Блаженнішого Любомира, переживши цей ювілей, цю зустріч, переживши ще раз почуття вдячності й любові до нього, щоб ми стали кращими. А тоді кращою стане наша Церква, кращим стане наш український народ і кращою стане наша Україна», — запевнив Глава УГКЦ.

«Блаженніший Любомире, ми знаємо, що ти нас чуєш. Ми вітаємо тебе з днем народження. Ми хочемо бути з тобою і хочемо ставати кращими. Нехай так станеться», — сказав на самкінець Блаженніший Святослав.

Департамент інформації УГКЦ.

★ Золоті думки

Про виховання дітей

26 лютого виповнилося 85 років з дня народження Патріарха Любомира Гузара. Він став одним з небагатьох моральних авторитетів українців на зламі XX-XXI століття. У своїх промовах та виступах закликав до любові, миру та порозуміння. Багато його висловів стали афоризмами.

У цій статті подаємо роздуми Блаженнішого Любомира про виховання дітей.

— Як треба розуміти поняття «любов до дитини»? Декотрі вважають, що любов до дитини полягає в тому, щоб потурати всім її забаганкам: те, що дитина хоче, треба їй дати, ні в чому дитині не відмовити. Переважно так говорили батьки, у сім'ях яких є тільки одна дитина.

Хотів би я запобігти такому, на мою думку і на думку багатьох інших людей, хибному уваленню.

вживаючи слово «мудра»? Батько й мати, творячи атмосферу любові, повинні дати відчуті дитині її гідність і гідність інших людей — старших і таких самих, як вона, дітей. Важливим елементом у такому здоровому і творчому підході є дисципліна, або лад. Дисципліні повинні підпорядковуватися всі члени сім'ї, передусім батьки: на все є свій час і щодо всього певна позиція. Ця дисципліна без зайвого нав'язування та шуму є нормальною обставиною сімейного життя. Дитина, виростаючи в умовах такої дисципліни, сприймає її як самозрозумілу обставину і дотримуватиметься її в дальшому житті.

Розпещена дитина раніше чи пізніше почуватиметься нещасною, тому що не завжди зможе отримувати все так легко, як їй це вдавалося в дитинстві.

До таких дітей, яким усе дозволяють і ні в чому не відмовляють, ми звичайно застосовуємо назву «розпещена дитина». Вживаю таке словосполучення не тільки задля того, щоб засудити батьків, які дотримуються такого стилю виховання, а щоб на протигагу цьому предствити, що вважаю правильним розумінням тої любові, якої дуже потребує дитина.

Безумовно, дитина має відчуті, що її люблять, але батьківська любов повинна бути, наважуюся сказати, мудрою. Що маю на думці,

Наступна важлива річ, яку повинні брати до уваги батьки і педагоги, — кожному дитину належить виховувати в дусі бажання робити добро іншим, чи батькам, чи товаришам, чи братам і сестрам. Словом, потрібно плекати любов не тільки до себе, а й до ближніх. На мою думку, тільки в такий спосіб можна «виростити» щасливу людину, бо розпещена дитина раніше чи пізніше почуватиметься нещасною, тому що не завжди зможе отримувати все так легко, як їй це вдавалося в дитинстві.

★ Таланти

Автор гімну України

4 березня 1815 року у с. Явірник Руський народився український композитор, хоровий диригент, священник Греко-Католицької Церкви, громадський діяч о. Михайло Вербицький.

Найвідомішим твором о. Михайла Вербицького є музика до пісні «Ще не вмерла України» на слова Павла Чубинського, яка згодом стала державним гімном України. З приводу дати створення цієї пісні досі точаться суперечки і передбачається, що вона на-

писана в період 1862-1864 рр. Вважається, що перше публічне виконання майбутнього гімну відбулося 10 березня 1865 року в Перемишлі,

під час першого на західноукраїнських землях Шевченківського концерту (композитор сам співав у хорі, яким диригував Анатоль Вахнянин). Відразу пісня стала настільки популярна серед галицької молоді, що у свій час вважалася народною.

Володимир Івасюк: цікаві факти з життя

Володимир Михайлович Івасюк народився 4 березня 1949 року в родині вчителів. Він прекрасно грав на фортепіано та гітарі, віолончелі та скрипці. Володів альтом. За ці таланти його назвали музичним вундеркіндом.

Володимир Івасюк був палким прихильником та представником вільного Західного світу, що, в свою чергу, притягувало до нього багато людей, але паралельно з тим і викликало постійну зацікавленість ним КДБ.

Французи, італійці, росіяни і всі інші народи співають своїми мовами, і їх ніхто не називає націоналістами. А ми, українці, вже з самої колиски стаємо націоналістами, якщо матері співають нам українські колискові. Тому нас перевиховують у концтаборах. Українець перестає бути націоналістом аж тоді, коли зневажає свою мову, пісню, свої національні традиції, любить усе, крім свого рідного.

Свою першу пісню Володимир Михайлович написав у 1964 році. Вона називалась «Коліскова». Вірші написав його батько. Він створив у школі вокально-інструментальний ансамбль «Буковинка». За активну творчу діяльність та різноманітні перемоги ансамбль був нагороджений поїздкою по Дніпру.

було присвоєне президентом Віктором Ющенком).

Найвідоміші його твори — пісні «Червона рута» та «Водограй». Планував одружитися на Тетяні Жуковій. Але так і не зміг — його було знайдено мертвим у лісі в передмісті Львова. Прожив митець лише 30 років.

★ Вісті з Чернівецької Єпархії

Нещодавно Святіший Отець у Ватикані дав свою згоду на створення відокремленої Чернівецької Єпархії УГКЦ із осідком в м. Чернівці. Першим правлячим Єпископом Чернівецької Єпархії було обрано Владика Йосафата Мошчича, який минулого року часто відвідував Рожнятівський край в якості Єпископа-помічника Івано-Франківської Архієпархії. А зараз Владика неустанно трудиться у Чернівецькій Єпархії та примножує Славу Божу в Буковинському краї. З благословення Владика Йосафата у Чернівцях розпочалися нічні чужання, які проходять кожної третьої суботи місяця в катедрі Успіння Пресвятої Богородиці.

Не оминула така звістка і вільхівських парафіян церкви святого пророка Іллі, які мали честь ще влітку приймати Владика Йосафата в своєму храмі. Тому напередодні Великого Посту отець Михайло Луців, отримавши благословення від Владика, почав організовувати поїздки на нічні чужання в Чернівці. Підтримали таку ініціативу параха вільхівські хористи з керівником Русланом Тофан та диригентом Іванною Мельник, а також багато прочан села.

17 лютого розпочалась проща вільхівських парафіян до чудотворної ікони Чернівецької Божої Матері «Надія Без-

Нічні чужання

Чернівці — одне зі старовинних міст Західної України, де, блукаючи його вулицями, ми можемо побачити та ввібрати в себе дух нашої історії, діткнутися її залишків, повною мірою відчутти себе нащадком своїх предків, що, як і ми, у щирій вірі жили, будували, боролися і молилися.

надійних». З Божої ласки день видався теплим та сонячним і дорога минула непомітно. Нічні чужання розпочалися о 21:00 Великою вечірнею. По завершенні вечірні духівник ТУСК «Обнова» отець Руслан Боровий представив студентську спільноту парафії та запросив прочан спільно молитися піснями

ТЕЗЕ. Під куполами Катедрального храму лунали чудові піснеспіви під супровід бандури та гітари. На зміну пісням прийшла спільна Вервиця. Архієрей просив вірних присвятити молитовне намірення за добрих священників. Далі в програмі чужань була духовна година наука отця Володимира Духови-

ча. Опівночі розпочалась Архієрейська Утреня Сиропусної неділі. Близько до першої ночі о. Володимир Боровий провів молитву на оздоровлення за посередництвом «Надії Безнадійним». Люд Божий приступив чергою в поцілунку віри до Чудотворної ікони. Мирував паломників отець Михайло Сушко з м. Івано-Франківська, а Владика Йосафат уділив кожному своє Архієрейське благословення. Молитовну естафету на вервиці перебрали «Матері у молитві» Чернівецької парафії.

Близько 02:00 ночі розпочалась Архієрейська Літургія у співслужінні одиннадцятих священників та двох дияконів. Архієрейську Літургію супроводжував Вільхівський хор, возвеличуючи своїм співом нашого Отця Небесного. По завершенні Літургії о. Михайло подякував Владика Йосафату за честь разом із ним та всіми присутніми відслужити Службу Божу. До подяки долучились хористи та побажали Преосвященному Владика Йосафату міцного здоров'я, сили та наснаги для прослави Бога у новоствореній Єпархії.

Завершилися нічні чужання по четвертій годині ранку. Ще довго освячений люд не залишав храм Божий, де Господь перебував посеред нас!

Оксана БОЙЧУК.

★ Презентації

Соціальне служіння для потребуючих

На зустрічі, яка відбулася в м. Рогатин, зібрались представники парафій (громад) Івано-Франківської Архієпархії УГКЦ, Рогатинського, Черченського та Букачівського протопресвітеріатів, а це: протопресвітер, священник та вірні кожної парафії.

Завданням проекту є систематизувати і розвинути соціальне служіння там, де його ще нема, але є потребує, а також підсилити та вдосконалити діяльність парафіяльних «Карітасів», які вже діють.

На початку презентації до присутніх звернувся директор БФ «Карітас-Івано-Франківськ УГКЦ о.-митр. Володимир Чорний: «Хочу закликати вас усіх через Христа і ради Христа прийняти соціальну відповідальність і заснувати на постійній основі соціальне служіння на місцях, а це – наші громади (парафії). Закликаю вас до служіння один одному в любові, бо тільки про це нас запитає Господь...».

Слово Блаженнішого Патріарха

Святослава Шевчука про соціальне служіння стало фундаментальним у презентації даного проекту, а відтак присутні мали можливість почути,

в чому ж полягає наступний проект «Карітасу», який є дуже актуальним у наш час.

«Наше завдання — сформувані в кожній парафіяльній громаді відповідальних і активних парафіян, які б провадили соціальне служіння для потребуючих на місцях, а це хворі, сироти, воїни АТО, престарілі, інваліди, без-

хатченки та інші, які простягають руку і просять допомоги. Ми повинні у цьому побачити руку Божу, яка подається для нашого ж спасіння. Надаючи до-

помогу потребуючим, ми спасаємось самі», — наголосив о. Володимир.

Під час презентації розглянули, як практично заснувати і розпочати соціальне служіння і що для цього потрібно: найперше — це моніторинг реальної ситуації. Священник має вивчити, скільки є потребуючих на парафії (хворі, інваліди, сироти, неповносправні та інші). Наступний крок — це вибір і подання відповідальних людей від парафії, які розпочнуть соціальне служіння. Відтак — кваліфіковані тренінги і навчання для них, а на майбутнє — заснування невеликих центрів у регіонах.

На завершення зустрічі було продемонстровано, як працюють проекти БФ «Карітас-Івано-Франківськ УГКЦ», як основа-приклад для заснування соціального служіння на парафіях (громадах) Івано-Франківської Архієпархії УГКЦ.

о. Юрій ТРУХАН,
учасник проекту.

★ Вісті з парафій

Дні духовної віднови

Уже традиційно на парафії Святого Духа смт. Перегінське, де парохом є протоієрей Михайло Бойчук та помічником о. Василь Бойчук, проводяться дні духовної віднови. Цьогоріч духовна віднова тривала три дні і мала на меті збагатити духовний стан кожного парафіянина, про яких парафіяльні отці дбають в першу чергу, а також тих вірних, які були присутні на духовних науках з інших парафій.

Реколекційні науки проводили ректор Івано-Франківської Духовної Семінарії ім. св. св. Йосафата протоієрей Олесь Будзак та духівник семінарії протоієрей Ярослав Тимішак. Протягом цих днів всі разом молились за здоров'я, мир в Україні, за тих, які відійшли у вічність. Отці-реколектанти відвідували хворих людей вдома, котрі не змогли прийти до храму за

станом здоров'я. Після кожного богослужіння відбувались молитви на оздоровлення, після чого священник благословляв людей мощами св. Миколая. Також були зустрічі з молоддю, які проводили семінаристи бр. Олексій Стронський та бр. Павло Момот. Молодь мала можливість почути про важливість Тайни Покаяння, кожен міг задати запитання, які їх цікавили.

У неділю, 18 лютого, по завершенні Богослужіння, на подвір'ї храму відбувся Чин малого водосвяття, а на завершення духовної віднови отці-реколектанти окропили освяченою водою

присутніх.

Священники та парафіяни складають щирі подяку за добрі зерна, які засівали в серця слухачів отці-реколектанти. Віримо, що ці зерна поростуть в доброму ґрунті і да-

дуть достойні плоди.

Тарас БОЙЧУК,
студент IV курсу Івано-Франківської
духовної семінарії.

★ За життя!

Аборт: чи маємо право звинувачувати в ньому лише жінку?

Існує багато тем, на які мені подобається писати, і трохи менше тих, які оминаю у своїх статтях. «Аборт» – це саме та тема, яку я завжди уникала. Існують слова, які самі по собі несуть негатив. Для мене це слово не тільки асоціюється зі смертю, а й з відчаєм, стражданням, безвихіддю, безнадією. Чому ж я все-таки цього разу зупинилась над розважанням на цю тему?

Зазвичай, коли говоримо про аборт, то засуджуємо це явище, розглядаючи його як вбивство невинних немовлят ще у лоні матері. Статистика наводить і страшні цифри. Хоч тут варто і зауважити певні позитивні зміни. За останні десятиліття в Україні різко знизилася кількість переривань вагітностей — у 10 разів порівняно з 1980-м роком.

Проте рідко хто згадує про іншу жертву абортів, про неї рідко говорять, адже зазвичай її вважають єдиною винуватицею злочину. Я неодноразово зустрічала багато жінок уже старшого віку, які ніби продовжують жити, але вже давно померли в той день багато років тому, коли вчинили аборт.

На сьогоднішній день практично усім священикам делеговано юрисдикцію відпускати гріх абортів, розгрішати від якого канонічне право застерігає єпархіальним єпископом. Важливою умовою, щоб отримати розгрішення від цього важкого гріха, є щире розкаяння в скоєному. А ще важливіше – повірити у Боже Милосердя. Проте минають роки, як свідчать багато жінок, а вони й далі продовжують приходити до сповіді з тим самим тягарем на душі: «Я зробила аборт...», який був уже відпущений на попередній сповіді. Господь простив

їм і відпустив їх гріх, але жінка сама того не може собі пробачити. Як так могло статися, чому пішла на таке?

Вже в часи незалежності, коли Церква могла відкрито проповідувати слово Боже, один із аргументів був підкреслений особливо чітко: аборт є вбивством немовлят ще в лоні матері і є страшним гріхом. Постійне наголошення про це, проведення також ви-

ховної роботи у школах серед дівчаток-підлітків дало позитивні результати: кількість абортів в Україні почала зменшуватись. Зараз для більшості жінок аборт є вбивством, а не іншим способом контрацепції, як він сприймався в Радянському Союзі. Де не існувало ні Бога, ні релігії, переривання вагітності через аборт не викликало ні в кого ніяких особливих зауважень, він був методом регулювання народжуваності. Радянська «зрівнялівка» рівняла в усьому: однакові квартири «хрущовки», у них – однакові меблі – «Калина» чи «Оксамит», однакові сім'ї, які в основному склалися з двох дітей. Як мені розповідала одна жінка, це зараз сама процедура абортів не є болісною для жінки, залишаються

хіба важкі рани на душі на все життя. А в Радянському Союзі то була справжня тортура. Та попри це, якимось не задумувалось тоді, який страшний гріх чиниш. За нас думала партія. Партія вирішувала, як нам жити, у що вірити, що є добре, а що – зле. І зараз багатьом з очей наче впала завіса, і усвідомивши всю важкість свого вчинку, не можемо собі пробачити його до кінця життя. Але якщо розважити: хіба жінка є єдиною винуватицею, ба більше, хіба не є жертвою обставин та часу, в якому жила?!

У кримінальному кодексі при вчиненні вбивства вирізняють дві фігури: замовник вбивства та виконавець. І погодьтесь, зазвичай більшу кару отримує замовник вбивства, а не сліпий виконавець. Тоді роздумаймо: у випадку абортів жінка є замовником злочину, чи сліпим виконавцем?! Як на мене, в більшості випадків хтось інший змушує її «натиснути на курок пістоleta». Отож, що саме змушує жінок прийняти таке важке рішення? Причини різні. В Європі небажану вагітність переривають ще зовсім молоденькі дівчата, яких в основному підштовхують до цього батьки, «...адже попереду – все життя, навчання, кар'єра». У вже зрілому віці європейки переривають вагітність через страх втратити престижну роботу, бачать дитину, як своєрідну перешкоду у кар'єрному рості. В Україні, як мені видається, причиною абортів є економічна неспроможність матері ростити дитину, часто вагітна залишається сама без жодної фінансової підтримки ні з боку батька майбутньої дитини, ні з боку держави. І коли у таких випадках вся відповідальність за скоєне лягає на матір, хотілося б пригадати і про моральну відповідальність чоловіків, тобто так званих біологічних бать-

ків убитих дітей. Адже часто саме їхня байдужість, небажання взяти на себе відповідальність, а нерідко – і пряме спонукування у більшості випадків штовхають жінку до прірви. Чимало дівчат чули фразу: «Або аборт, або залишу». Розважаючи над цією темою, звернувшись до знайомих священиків із запитанням: «Чи вам доводилось чути сповідь чоловіка, який каявся у причетності до абортів?». «Ні, ніколи!», – почула я приголомшливу відповідь. Адже рідко яка жінка йде на такий крок з власної волі, дуже рідко чоловік просить не робити цього, а вона чинить наперекір. Відчай, страх, психологічний тиск з боку батьків чи чоловіка змушують вчинити крок, про який шкодуватиме все життя.

Церква у своїй сутності є Божою родиною, яка намагається постійно допомагати і підтримувати кожного зокрема. Звичайно, що не завжди просто одному священику знати про проблеми кожного вірного, а тому важливо, щоб почуття церковної спільноти, а отже, взаємної допомоги, єднало християн не тільки під час недільної Літургії, а й у щоденному важкому житті. Якщо нам відомі факти важких обставин наших знайомих, подаймо їм руку допомоги. Якщо ми не в силі допомогти їм самі, ми можемо завжди звернутися до місцевого священика. Можливо, першим кроком до подолання проблеми самотності, страху та спокуси розв'язати свої проблеми, вдаючись до тяжкого злочину — абортів, може бути звичайна зустріч із священиком, який духовно розрадить і надасть усю необхідну інформацію щодо її подолання. Часто для того, щоб уникнути трагедії, потрібно так мало... Людської небажучості.

Віра БІЛА.

Ти не сама, абортів можна запобігти!

16 років тому в двері монастиря Сестер Службниць Згромадження Воплоченого Слова постукала дівчина-сирота, яка очікувала народження дитини та з певних обставин не мала притулку, проте мала беззаперечне бажання зберегти дитину. Дівчину супроводжував пан Мирослав Возняк, на той час звичайний мирянин, неабияк перейнятий справою захисту життя ненароджених дітей. Саме з цього моменту почалась робота з самотніми матерями різних категорій при Крихівецькому монастирі Воплоченого Слова, при якому діє «Містечко милосердя святого Миколая». Всього за роки праці тут отримали допомогу сотні дітей та одиноких матерів.

Цікаво, що і пан Мирослав з того моменту став одним із співзасновників «Руху за збереження життя ненароджених дітей і припинення абортів». Сьогодні він є заступником голови громадської організації Івано-Франківського християнського руху «За життя». Ми запросили п.Мирослава поділитися з нашими читачами інформацією, куди можна звернутися

за допомогою вагітній жінці чи дівчині у кризовій ситуації, щоб запобігти вбивству ненародженої дитини.

— **Пане Мирославе, чи і надалі співпрацюєте з сестрами Воплоченого Слова?**

— Так, тодішній випадок із дівчиною-сиротою посприяв народженню на Прикарпатті громадської організації «Рух за життя». Сьогодні наш рух організовує молитви, марші за життя, проводить лекції і семінари про цінність людського життя в навчальних закладах. З благословення Архієпископа і Митрополита Івано-Франківського Кир Володимира Війтишина кожної п'ятниці з 12.00 до 13.00 проходить молитовне стояння перед пологовим будинком по вулиці Чорновола, 47. У програмі молитовного стояння – Молебень до Богородиці і молитва на вервиці. Молитву по чергово проводять різні парафії м.Івано-Франківська і навколишніх сіл. Запрошуємо усіх небаждужих людей до молитовної варті за збереження життя.

Нещодавно одна жінка у «Фейсбуці» написала мені своє свідчення про те,

що вона йшла робити аборт, і наша молитва біля пологового будинку торкнулася її серця. Помолитись в той момент разом з нами, в її серці відбулася переміна. Сьогодні із подякою Господеві вона тримає на руках свою дитинку.

— **А що б Ви промовили, коли б перед Вами саме зараз стояла жінка, яка має намір вчинити аборт?**

— Аборт — це не звільнення від проблеми, це лише початок усіх проблем!

Дорога мамо, ти не сама, під своїм серцем Ти маєш сина чи доньку... Як гарно бути матір'ю. НЕ РОБИ АБОРТ! Можливо зараз, під час вагітності, в Тебе є певні проблеми. Ми бажаємо допомогти Тобі їх вирішувати, поважаючи життя зачатой дитини. Телефонуй: 097-447-62-01 (Мирослав).

— **Скажіть, будь ласка, де і яку конкретну допомогу може отримати вагітна жінка у кризовій ситуації?**

— У містечку Святого Миколая вагітна жінка, яка опинилася в скрутній ситуації, може безкоштовно перебувати як під час вагітності, так і опісля. Або ж, народивши, відмовитися від дитини, і її дитинка буде усиновле-

на хорошою сім'єю. Або ж залишити дитину у домі Милосердя, не відмовляючись від неї, і при бажанні відвідувати її, або повернутись за нею, коли перебуватиме у сприятливіших життєвих обставинах.

Місто Івано-Франківськ, Крихівець
Вулиця Вербова, 8.

Телефонуйте: сестра Марія Неустанної Помочі — 096 135 5194.

— **Дякую, усе коротко і зрозуміло. Що б Ви на завершення сказали тим майбутнім матерям, які прочитали Ваші поради, але все ще вагаються, чи телефонувати за вказаними номерами?**

— Ця дитина, яку ви збережете, може бути надзвичайно талановитою і принесе вам найбільше щастя й радості у житті. Історія знає безліч прикладів видатних людей, чий батьки були за крок до абортів, однак вони зберегли життя і дали світові великих геніїв. Ви ніколи не будете жалкувати, що дали життя своїй дитині. Пам'ятайте, що Бог вас дуже любить і ніколи не покине ні вас, ні вашу дитину. Тому сьогоднішня ваша криза — це лише тимчасовість, вона мине, а збережене життя нестиме вічну радість!

Розмовляв о.Іван СТЕФУРАК

★ Корисно знати

Як обрати сімейного лікаря?

Тепер кожен українець може обирати терапевта, педіатра або сімейного лікаря у будь-якому медичному закладі. Поки українці думають, якого лікаря вибрати і з ким укласти договір, ми розповімо, як простіше це зробити.

Пам'ятайте, що зараз ви не мусите звертатись до лікаря «виключно за пропискою», а можете обрати лікаря, який працює біля вашого дому, роботи тощо. Найпростіший варіант — якщо ви знаєте хорошого спеціаліста, обслуговувались у нього і залишились задоволені результатами. Якщо ж такого не знайшли, поцікавтеся у друзів, колег, родичів, сусідів, можливо, у них був позитивний досвід у амбулаторії сімейної медицини або поліклініці, яка підходить вам географічно. Інший варіант — просто зверніться у будь-який медичний заклад і познайомтеся з лікарями. Інформацію про них можна отримати у місцевому відділі охорони здоров'я або безпосередньо в реєстратурі.

Заклади первинної медичної допомоги, в яких працюють сімейні лікарі, підписують контракт з Національною службою здоров'я, а пацієнти — декларацію з тими лікарями, яких самі собі обрали. Декларація підписується безстроково, тобто вам не потрібно

буде поновлювати її щороку. З іншого боку, якщо ви вирішите підписати договір з іншим лікарем, то зможете зробити це у будь-який час.

Документи, які потрібні для підписання договору з лікарем, — це ваш паспорт та ідентифікаційний номер. Якщо ж ви підписуєте декларацію з педіатром (чи сімейним лікарем, який буде обслуговувати вашу дитину), то також знадобиться свідоцтво про народження дитини та документи (паспорт та код) обох його батьків або опікунів.

Лікар внесе ваші дані у систему, роздрукує декларацію, яку ви підпишете у двох примірниках (один із них

залишається у вас), — і з цього моменту ви можете звертатись до лікаря у будь-який час.

Декларація з'явиться в системі після подвійної авторизації: лікар попросить назвати код, який надійде вам СМС-повідомленням. Якщо ж у вас немає мобільного телефону, лікар сфотографує чи відсканує ваші документи, щоб долучити їх до декларації. Тільки після цього декларація з'явиться у системі. **Зразки декларації можна знайти на сайті — <https://goo.gl/PpXFPz>.**

На випадок відпустки або хвороби у вашого лікаря має бути заміна — інший лікар первинної ланки або черговий заклад первинної медичної допомоги. Якщо вам потрібна буде допомога, а ви знаходитесь в іншому місті, звертайтеся до найближчого закладу первинної медичної допомоги.

Один лікар може обслуговувати максимум дві тисячі пацієнтів. Таку кількість пацієнтів рекомендує Міністерство охорони здоров'я. Можуть бути і виняткові ситуації, наприклад, коли лікар працює в селі, де проживає більше двох тисяч людей. Тож якщо ви впевнені, що знайшли хорошого лікаря, не гайте часу, адже у нього може просто не залишитись місць для нових пацієнтів.

Крім безпосереднього обстеження і лікування, лікарі первинної ланки в разі необхідності будуть також видавати направлення до вузькопрофільних спеціалістів, виписувати рецепти на ліки, зокрема й ті, які підпадають під програму «Доступні ліки» (безкоштовні ліки в аптеці, за які платить держава), та будь-які медичні довідки, наприклад, до басейну тощо.

У 2018 році заклад, в якому працює сімейний лікар, почне отримувати пряму річну оплату за обслуговування кожного пацієнта, який уклав з ним договір. Планується, що у 2018 році середня виплата на первинній ланці складе близько 370 грн. на одного пацієнта, у 2019 — 450 грн. У цей бюджет входять: оренда кабінету, оплата роботи лікаря, медсестри (фельдшера), прості витратні матеріали та часткове покриття аналізів. Близько половини цих коштів — видатки практики, все інше — зарплата працівників (лікаря, медсестер, фельдшерів).

За цими тарифами закладам первинної медичної допомоги буде платити держава — саме для того, щоб у медичних працівників були гідні зарплати і щоб ці гроші не платили пацієнти, як це відбувається зараз. Тож, йдучи до лікаря, пам'ятайте, що це не безкоштовна послуга, за яку ви маєте покласти «подяку» в кишеню лікарю. Це медична послуга, за яку заплачено з ваших податків.

Юлія БОЄЧКО.

★ З життя Церкви

В лікарнях Івано-Франківська провели Святе Таїнство Єлеопомазання

Уже традиційно із початком Великого Посту Комісія УГКЦ у справах душпастирства охорони здоров'я, пам'ятаючи обов'язок звершувати діла милосердя, серед яких — служіння хворому, організовує у медичних закладах Івано-Франківської Архієпархії Святе Таїнство Єлеопомазання (Соборування).

Мета Єлеопомазання — зцілення від тілесних і душевних хворіб. Церква вважає, що через це Таїнство Бог дає прощення гріхів (зокрема й тих, про які людина забула). Тому соборування дуже актуальне в дні Великого Посту, коли

людина особливо налаштована на покаєння, молитви, аскетичне проведення часу, духовний подвиг.

У перший тиждень Великого Посту св. Таїнство Со-

борування провели у двох обласних лікарнях (дорослій та дитячій) м. Івано-Франківська. До Святого Таїнства оздоровлення з вірою, покаєнням та надією приступили хворі та медпрацівники.

Перед Богослужінням голова комісії УГКЦ у справах душпастирства охорони здоров'я о. Руслан П'яста виголосив катехизу про значення та плоди цього Святого Таїнства.

Чин Соборування допомагає вірним пережити особливу присутність Христа-лікаря, котрий наближається, щоби помазати та зцілити людські рани на душі й тілі.

Вл. інф.

★ Вітаємо!

Греко-католицька громада храму св. Арх. Михаїла с. Діброва Рогатинського деканату вітає з днем народження

о. Богдана ПАЛЯНИЧКУ.

Всечесний отче, дякуємо Вам за теплоту, турботу і любов до нас. Бажаємо Вам наснаги й міцного здоров'я. Хай благодать Господня осяває всі Ваші задуми і плани, здійснюються мрії та плідною буде щоденна праця у Христовому винограднику.

Парафіяни храму св. Арх. Михаїла с. Залужжя Рогатинського деканату щиро вітають з днем народження свого пароха

о. Ігоря НАРИТНИКА.

Зичимо Вам міцного здоров'я, щедрих Божих ласк. *Всю доброту, яка існує в світі, Всю радість, що живе серед людей, Найкращі всі, що до вподоби квіти, Даруєм Вам у цей прекрасний день.*

Ми щиро дякуємо Вам за світ, дарований у слові,

За все, що жертвуєте нам для душ великої обнови.

Хай Матір Божа Вас охороняє, В душі панує світла доброта, Ісус Христос здоров'я посилає На многії і благії літа!

Отець Володимир Гринишин, о. Володимир Ковалишин та всі парафіяни церкви св. Миколая м. Тисмениця щиро вітають з днем народження

о. Руслана АНДРУСЯКА.

Всечесний отче! Хай Господь та Пречиста Діва Марія завжди оберігають Вас від усіх негараздів, дарують Вам здоров'я тілесне й міцність духовну, благодать та довголіття.

Нехай Ісус Христос Вас береже, Ангел-хоронитель за руку веде, Пречиста Діва свої ласки зсилає, Ангельський хор Вам пісню співає Многих і благих літ Вам бажає!

Парафіяни греко-католицької церкви Святого Духа смт. Перегінське щиро вітають з днем народження

о. Василя БОЙЧУКА.

Дорогий наш отче, прийміть від нас низький уклін та визнання глибокої поваги до Вас за жертвну працю, ревні молитви, добрі й розумні поради, що примирюють нас з Богом волею, за пошук вчальні проповіді, які залишають глибокий слід у наших серцях. Міцного Вам здоров'я, опіки Пресвятої Богородиці, світлої радості та родинних гараздів.

Парафіяни УГКЦ Різдва Пресвятої Богородиці с. Тюдів вітають з 10-річчям священства та днем народження свого пароха

о. Степана КОЗАКА.

Всечесніший отче Степане! Щиро дякуємо Господеві та Пречистій Діві Марії за Вас, а також за всі ласки, які ми отримали за Вашими молитвами та завдяки Вашій невтомній праці!

Нехай квітне Ваша доля, Не знає смутку серце золоте. Здоров'я зичим, радості земної, І знайте, ми дуже любимо Вас усі! Хай у Вашому житті буде вічна весна, Хай ніколи душа не старіє. А дорога в житті буде чиста, ясна І задумані сповняться мрії.

* Словник-антисуржик

Мова — душа нації!

Найтипівші та найчастіші помилки

Неправильно

- * Мова йде про...
- * Так як... (від рос. так как)
- * Дві неділі...
- * У нас є... (час, досвід)
- * Слідуючої неділі...
- * Рахувати, що
- * Спасати, спасіння...
- * Настоювати на...
- * Вмішуватися в...
- * Він являється...
- * Поступати (заяви, кошти)
- * Піднімати питання...
- * Відсторонити ...

Правильно

- * Ідеться про...
- * Оскільки, бо...
- * Два тижні...
- * Ми маємо
- * Наступного тижня...
- * Вважати, що...
- * Рятувати, порятунок
- * Наполягати на...
- * Втручатися в...
- * Він є...
- * Надходити
- * Порушувати питання...
- * Усунути...

Підготувала Людмила ІВАНОТЧАК.

НОВА ЗОРЯ ВАША ХРИСТИЯНСЬКА ГАЗЕТА!

Передплатити газету ніколи не пізно!

Вартість передплати через відділення Укрпошти — 17,28 грн.,
через редакцію — 14,45 грн.

Передплатний індекс — 30072.

Передплачуйте «Нову Зорю», пропагуйте та розповсюджуйте її,
будьте апостолами Господа і Церкви!

РЕКОЛЕКЦІЇ для спільнот
«МАТЕРІ В МОЛИТВІ та всіх матерів

Єднаючись у молитві,
ми рятуємо наших дітей

«СЛОВО БОЖЕ
У ЖИТТІ МАТЕРІ»

з нагоди РОКУ БОЖОГО СЛОВА В УКРАЇНІ
та 1030-ліття Хрещення України Св. Володимиром Великим

КОЛИ: субота, 3 березня 2018 року
ДЕ: Храм Святих Кирила і Методія, УГКЦ
вул. Вербова, 32 — КРИХІВЦІ

ЯК ДІСТАТИСЯ: автобус № 26 до зупинки «ВЕРБОВА-САДОВА»
ПРОПОВІДНИК: о. Йосафат Бойко, ВС

РОЗПОРЯДОК

8.00 — Реєстрація учасників
8.15 — УТРЕНЯ (для бажуючих) — Божественна Літургія. НАУКА I
10.30 — Панахида за померлих матерів
10.45 — Час молитви для спільноти
11.30 — НАУКА II
12.00 — АНГЕЛ ГОСПОДНІЙ. ВЕРВИЦЯ.
12.30 — ПЕРЕКУСКА
13.30 — ПЕРЕГЛЯД ФІЛЬМУ «РИФИ»
15.00 — НАУКА III
15.30 — Молитва в тиші
16.00 — ЗАПИТАННЯ-ВІДПОВІДІ
17.00 — МОЛЕБЕНЬ і благословення

УВАГА! протягом дня буде можливість приступити до сповіді і мати духовну розмову. Також буде скринька для запитань, на які священник відповідатиме при кінці дня.

Українська Греко-Католицька Церква
Івано-Франківська Архієпархія
КОМІСІЯ У СПРАВАХ РОДИНИ

Реколекції для подружніх пар:

«На шляху до Воскресіння»

23 - 25 БЕРЕЗНЯ 2018
РЕКОЛЕКЦІЙНИЙ ДІМ СВ. АП. АНДРІЯ, С. ЗАРІЧЧЯ

ПРОГРАМА

23 БЕРЕЗНЯ (п'ятниця)
18:00 вїзд від Архикатедрального і митрополітського собору Воскресіння Христового
20:00 початок реколекції

25 БЕРЕЗНЯ (неділя)
14:00 завершення реколекцій
15:00 повернення до Івано-Франківська

За більш детальною інформацією звертатись:
о. Юрій Прилепський - (066) 419-31-39, (067) 344-35-23
Веталий та Світлана Чуйки - (050) 338-66-15, (050) 433-69-30

ЗАПРОШУЄМО В ПАЛОМНИЦТВА

15 — 22 березня — до святинь Грузії. Кутаїсі, Уплісціхе, Кахетія, Тбілісі, Кутаїсі. 495\$+200 грн. (авіапереліт, 7 ночівель зі сніданками та вечерями).

18 — 25 березня — Свята Земля у Великий Піст. Виліт з Києва. 795(+50)\$+200 грн./ зі Львова. 830\$+200 грн. (7 ночей зі сніданками та вечерями).

22 — 27 березня — Вербна неділя з Папою Франциском. Будапешт, Венеція, Рим, Ватикан, Верона, Падуя, Егер. 199€+200 грн. (3 ночівлі зі сніданками).

26 березня — 2 квітня / 30 квітня — 6 травня — Терновий вінок у Страсну / першу П'ятницю. Лагевніки, Дрезден, Люксембург, Париж, Прага, Вроцлав. 325€ +200 грн. (4 ночівлі зі сніданками+1 вечеря)

26 квітня — 6 травня — Подорож святинями Франції та Італії. 3 дні в Парижі + 3 дні в Люрді. Будапешт, Відень, Париж, Люрд, Монако, Падуя, Венеція, Егер. 395€+200 грн. (7 ночівель зі сніданками).

27 квітня — 8 травня — святинями Європи. Венеція, Верона, Ла-Салет, Люрд, Лізьє, Париж, Невер, Прага, Ченстохова. 395€+200 грн. (6 ночей зі сніданками).

29 квітня — 3 травня — Всі дороги ведуть до Риму. Венеція, Падуя, Рим, Ватикан, озеро Хевіз, Будапешт. 199€+200 грн. (3 ночівлі зі сніданками).

29 квітня — 5 травня — паломництво святинями Італії. Венеція, Рим, Ватикан, Асич, Падуя. 295€+200 грн. (4 ночівлі зі сніданками та вечерями).

29 квітня — 7 травня — Албанія та Македонія. Орадя, Белград, Скоп'є, Струга, Поградець, Ельбасан, Ляч, Дуррес, Тірана, Арденіца, Берат, Охрид. 295€+200 грн. (6 ночівель зі сніданками).

30 квітня — 7 травня — Країни «БеніЛюкс». Вроцлав, Берлін, Амстердам, Гаага/парк тюльпанів Кеукенхоф, Гент, Брюссель, Банно, Люксембург, Ерфурт, Вадовице. 410€ +200 грн. (7 ночівель зі сніданками)

Детальніша інформація: palomnyk.if.ua Запис в групі: **095-400-3135**.

1926
1991
2018

НОВА ЗОРЯ

УКРАЇНСЬКИЙ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКИЙ ЧАСОПИС

Видання Івано-Франківської Архієпархії УГКЦ
Індекс 30072 реєстр. № КВ 112 від 28.09.1993 р.

Обсяг 1,95 ум. друк. аркуш.
Виходить щотижня

Газета віддрукована офсетним способом
Видруковано видавництвом «А-Прінт»,
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28
тел. (0352) 52 27 37, (067) 350 17 94
a-print.com.ua. Зам. № 289.

Роздрібна ціна примірника 5 грн. Наступне число «Нової Зорі» вийде 8 березня

Головний редактор —
о. Йосафат БОЙКО, ВС
Заступник головного редактора —
о. Іван СТЕФУРАК
Літературний редактор та макетування —
Людмила ІВАНОТЧАК
Дизайн та верстка —
Оксана МИКИЦЕЙ та Микола ІВАНОТЧАК

Ідентифікаційний код 13641226
Розрах. рахунок редакції: 2600202239794
ПАТ «Кредобанк» м. Івано-Франківськ
МФО 325365
Адреса редакції: 76018
м. Івано-Франківськ, площа А. Міцкевича, 5
телефони: (0342) 52-73-48, 2-54-49;
факс 55-24-45
<http://novazorya.if.ua>
e-mail: gazeta.nova.zorya@gmail.com